

Tamara Matevc, Novi ZATO.

ZLATI ŠUS

A: Moram žvečit, moram, ker se mi zdi, da samo tako pripenjam življenje nase.

B: Ah daj no, ne filozofiraj, ker ne mislim hodit s tabo.

marec 2010

MURA: – Bil je hladen ko večerno nebo ... Plave oči, sinji podočnjaki, nevihta na licih, azzuro ustnice, turkiz v laseh, mokri nohti, zvezdice modre na zlatih špeglih, Merlinov klobuk ... Iz njegove glave so letele blede modre ptice s požrešnimi gobci, iz gobcev je kapljala žolta, penasta slina ... direktno mojemu ljubemu v žile, kljuvale so ga nesramnice in grizle in tuleč klicale svoje jate objestnice, oseka temine ga je jemala v svoje globine, na mojem dvorišču pa odlagala plesen ...

Spleza na svoj sod, pripravi se na vzlet, posnema krakanje modrih ptic:

People always told me be careful of what you do
And don't go around breaking young girls' hearts
She came and stood right by me
Then the smell of sweet perfume
This happened much too soon
She called me to her room.

Billie Jean is not my lover
She's just a girl who claims that I am the one ... (*Billie Jean*, Michael Jackson)

Poleti ... – Po pristanku na tleh odtolče komad na svoj sod. Vzame si čas. Dosti časa.

*Publiki. – Ste hoteli ravno pritegniti? – Drugič. – Sede na sod, izvleče mobilni telefon in preverja SMS.
Nič. –*

A tle sploh lovi? – *Prvič zares zazna prostor. U mater! – Kje so pa kontejnerji? A ste jih pojedli? – Tle je bil enkrat otok odpadkov. Ful zabojnikov. En za hrano, en za steklo, en za papir, en za plastiko, pa en gromozanski, za vse živo. Ta je bil najboljši, kovinski, ta je imel ful dober zvok. – Plastika ni tako okej, plastika ubije zvok ... Ni bilo, česar se ne bi dalo najt tu. Od svežih kremšnit do PC-jev. – Je kar malo žalostna. Tole pa boli, kot bi mi porušili dom. Jaz sem se zmeraj, ko sem bila v bedu, privlekla sem. Najraje ponoči, da sem imela mir ... – Na katero lokacijo so prestavili smetnjake, a kdo ve? –*

Čaka, sedi na sodu in zvoniti z nogami, s palčkami nervozno udarja ritem. Čez čas skoči s soda in

zabriše Vikijeve teniske nekaj metrov proč. – Pojasni. – Vikijevi smrdljivi teniski. Ta smrad zadene hujše ko horse.

Preveri SMS. Nič. Nič. Čaka. Še enkrat preveri SMS. – Pojasni. – Viki mi je obljubil, da mi pošlje mesič takoj, ko bo kaj več jasno. – Udarja ritem po sodu. Pol grem jaz k Saletovi mami ... Jaz sem dežurna prinašalka slabih novic ... nervozno čaka, s palčkami udarja ritem ...

Kaj se gremo? – To zna trajat, veste. – Človek, ne jezi se? – Ima kdo kakšno kocko? – Lahko se gremo, kako Saletovim tastarim povedat, da imajo sina na urgenci. – Ima kdo kakšno idejo? A počakamo, da pošlje Viki mesič, da vidimo, če sploh so šanse, da se izvleèe? – Če že prinesem slabe novice, da prinesem vse naenkrat, da ne bom hodila dvakrat ...

Din don. Zdravo, jaz sem Mura, frendica od vašega sina. – Ja, skupaj špilamo, tista Mura, ja. – Ja, tista Mura, ki igra na bobne. – Ne gospa, to ni pogosto, precej redko je pravzaprav ... – Ja, gospa, ne, tudi moje ime je bolj redko. Bolj rečno, a ne gospa? A veste, moj stari ... Ma ne, saj nisem zato tu ... Lejte, Saleta so odpeljal na urgenco in ... Ne, ni si zvil gležnja. – Ne, nič si ni zlomil. Ne, ni ga povozil avto. Ne, ne, tudi pretepli ga niso. Ne, tudi sam si ni nič naredil. Oziroma pravzaprav točno to: ... malo preveč horsa je vzel. – A kaj je to? – Hm. Ja, mamilo, ne? – A niste vedeli, da se špika? – No saj jaz tudi ne, baje je bilo danes prvič. Je še ... amater, pa še ne zna dobro odmerit. Če se bo izvlekel, se bo že naučil, z malo volje se da vsega naučit ... – Ne, ne vemo, če se bo izvlekel. Mogoče se bo in ga bodo potem poslali na počitnice še malo v psihiatrično. Mogoče bo celo cimer od mojega starega ...

Preveri SMS. Nič. Misel na to, da se Sale ne bi izvlekel, je grozno žalostna. Skuša jo požreti, odgnati ... Čaka, izgubljena v svojih mislih.

Lahko pa pridem tja, pozvonim, in da vsi skupaj premagamo začetno zadrego, najprej povem en vic.

Gresta Mujo in Haso po Bosni! Pa vidita enega, kako se s kamnom tolče po glavi!

Mujo vpraša tega: "Halo, ma šta radiš!" On mu odvrne: "Ma drogiram se!"

Gresta naprej, vidita enega, ki sedi na kupu kamenja in ga Mujo vpraša:

"Halo, šta radiš ti tamo!" in mu odvrne: "Prodajem drogu!"

Najbrž ga sicer pozna, meni ga je Sale povedal. – Lahko se smejete. – Vi se lahko smejete, jaz pa bom mogla naredit ta dirty job ... – A ste vi poslali ravnatelja k nam na vaje? Ste nas hoteli malo zajebat, ne? Ste upali, da nas bo stari dobil z alkotom, ne? Da ne bi mogli špilat na valeti, ne? – *Odmahne.* Mi ne konzumiramo alkota. – V bistvu se vam moram zahvalit. Ravnatelj je uletel ravno, ko se je Sale sesul. Takoj je poklical urgenco in če bodo Saleta rešili, se bo imel v bistvu vam za zahvalit.

Preveri SMS. Čaka na klic, na sporočilo, karkoli ...

Tako da – hvala.

S palčkami nervozno udarja ritem na sod.

Zdaj vam bom v znamenje hvaležnosti naredila eno predavanje o drogah. A ste za? Medtem ko čakamo? Kot ... vrstnik vrstniku? To imajo tastari zdaj ful radi, se jim ni treba nič pripravljat ...

S palčkami nervozno udarja ritem na sod, odganja pesimistične misli ...

Stopi na sod, predava. Droge so ful nevarne. A ste vi to vedeli? – Fuuuuul. Ne jih jemate. – Če pa že, pol pa vsaj ne mešate. Sale nikol ne meša. – Če alko – samo alko. Če trava – samo trava. Če sintetika – samo sintetika, ampak istovrstna. – Dalje; Ko prvič nekaj vzamete, dajte vzeti pol doze. Ne takoj celi ekstazi, ampak pol ekstazija. – Da malo vidite, kako reagirate. – Ne hitet, saj lahko jutri vzamete dva. Dejte danes vzeti samo pol. – Dalje; Pametno je, da zmeraj nabavljate pri enem dilerju, pri nekom, ki mu zaupate. S tem rizik vsaj malo zmanjšate, je pa seveda res, da tudi diler ne ve vedno, kaj prodaja. – Dalje; Ko ste enkrat na igli, morate vedeti, da vam toleranca pade, če se nekaj časa ne špikate ali če se špikate neredno. Tudi, če ste bolni, vam toleranca pade ... V takih primerih morate dozo zmanjšati. Dajte se o teh stvareh dobro pozanimati, na netu se najde vse živo informacije. Pejte na drogart, na izberisam ... saj boste najdlji. Če boste hotli. – Dalje; Nikoli se ne zadevajte sami. Nekdo, ki je kolikor toliko pri sebi, naj vedno ve, kaj ste skonzumirali. – Na travi vas lahko prime taka paranoja, da boste padli čisto u bed, če se boste preveč nažrli alkota, vam mora kdo pomagat bruhat in paziti, da se ne zadušite v svojem bruhanju, ali pa poklicati rešilca, da vas odpeljejo na pucanje želodca, štekate? – Ne sami. Če se boste najedli spida, al pa gobice ... Sale, ki je

pojem miline, je enkrat padel v fleš, da mora ubiti našega hišnika, ker naj bi dajal prvošolčkom v čaj strup za podgane. – Dejte poskrbet, da imate poleg sebe vedno modela, ki se mu ni za zadevat in približno ve, kaj požirate in kaj si brizgate v žile. – Okej?

Preveri SMS. Nič. Sede. Odtava. Se zopet zbere.

Si izbere nekoga med publiko, mogoče učitelja, in stopi do njega. S čim se recimo vi zadevate? S čim se omamljate? Kadite? Pijete kavo? Se prenažirate? Si dajete duška na razprodajah? – A ste kdaj vzeli kakšno prepovedano drogo? Vsaj travo, recimo? Dajte no ... pa vsak, ki kaj da nase, je v mladosti probal vsaj travo, sigurno ste tudi vi. – A pijete, a ste alkoholik? – Kaj pa tablete? Analgetiki, uspavala, pomirjevala ... kakšna kombinacija najbolj zadane? Imate kakšne izkušnje z gobicami, heroinom, kokainom? Kaj vam je zdaj nerodno?

Se vrne na svoj sod. Jaz sem se dolgo časa zadevala samo s hrano. Vse, dokler nisem spoznala Saleta. Saleta sem spoznala ... en dan po tistem, ko je umrla naša sosedka, stara Nežka. Tista, ki je pazila name, ko sem bila še otrok.

SALE: Čao bejbi, jaz sem nov. – Sale. – Mura, praviš, da ti je ime? Mura prikima. Kakšno odbito ime ... Žalostna zgledaš. Ne bit žalostna. Ti bom narisal konja, hočeš? Tri konje: enega plavega, enega modrega, enega sinjega, enega barve mornarjev, enega turkiznega, enega azzuro ... – Špikanje je totalno brez zveze. Špikajo se samo luzerji. – Kako ti dišiš po vaniliji, ej bejbi ... Ti si frendica. Rad te imam. Ful sem vesel, da sem te srečal v življenju. Ne poznam človeka, ki bi imel tak smisel za ritem, kot ga imaš ti. – Mura, ti si genialka. Ne sekiraj se zaradi starega. Mogoče mu je pa fajn v njegovih filmih, kaj veš? – Mi pomagaš napisat nalogo, bejbi? Včeraj sem bil ful v bedu, sploh se nisem mogel spraviti zraven ... – Jaz se nikoli ne bom špikal, stara moja. Špikanje je za luzerje. To je res podn. Iglavci so samo kreteni, propalice in brezzezniki. Obljubim ti, da se nikoli ne bom špikal. Prisežem, evo, na konje ... – Z drogo je treba znat, bejbi, treba je imet met filing. Odnos, štekaš. Droga – to je v bistvu ... duhovno popotovanje. Širjenje zavesti.

Publiki. Kdo od vas misli, da se bo Sale izvlekel? Kdo pa, da se ne bo? Lahko gremo staviti, če hočete. – Jaz stavim na ...

Včasih sva sedela za šolo, glavo mi je dal v naročje, s prsti sem mu česala lase, lase je imel trde kot

konjska žima, gledala sva oblake, prepoznavala oblike ... Sale mi je govoril o svojih astralnih projekcijah, jaz sem kimala, vseeno mi je bilo, kaj mi govori, da le ima glavo v mojem naročju, tuhtala sem, kako bi se dalo shujšat, ne da bi se mi bilo treba odpovedat žretju.

Jaz sem bila včasih ful debela, veste. Ne malo, ful. Res – fuuuuuuul. Imela sem 80 kg. – Ne zgleda, ne? Nenadoma sem se začela reedit, nikoli niso pogruntali, od česa. Kmalu po tistem, ko me matka ni pustila več k stari Nežki, sem začela vzhajat ko luna. Matka je bila čisto panična, šla je v šolo, nadrla ravnateljja, prfokso, socialno delavko, psihologinjo ... Šolska kuharica je zaradi nje dala odpoved. – Z mano je sedela pri malici, pri kosilu ... Si predstavljate sramoto? Vsi so se mi režali. Edino Viki ne. Viki je mirno debatiral z njo, kot da sta vrstnika. – Vseeno ni zaleglo, nič ni zaleglo, pa naj se je matka še tolik trudla. Jaz sem veselo lezla narazen. Bili sva pri vseh zdravnikih, naredili so mi vse možne teste, najbolj fensi bioenergetiki so pili moj urin ... Vse zaman. – A ste vi tudi že opazili, kako so stari hecni? Tudi učitelji, ne samo starši. Ful bi nas nekaj vzgajali, pri tem pa nimajo svojega lajfa poštimanega niti za pet milimetrov. Vejo vse, prakticirajo nula. Teorija je njim čist dovolj, da nam serjejo po glavi.

Če ima kdo željo shujšat, obstajajo različne poti, veste. Ena je recimo ta, da začneš športat, hkrati pa greš na dieto "Manjšri". Francoska beseda. Dajmo poskusit skupaj: "Manjšri" – Tako, ja. – To je edina stvar, ki res deluje. Ampak jaz sem pred tem hotela sprobati še druge poti, take bolj alter pa to ...

Na internetu sem našla ene strani z enimi takimi magičnimi izreki, ki če jih poveš nad hrano, hrana izgubi vso kalorično vrednost in lahko poješ, kar hočeš, pa se ne zrediš. Če mi pustite svoje elektronske naslove, vam bom poslala po mejlu. – Sicer ne deluje, imaš pa vsaj čisto vest, ko se naprej nažiraš.

Alkoholiki so praviloma ful suhi, ne? – No, zato je bil moj naslednji načrt postat – samo začasno, valjda – alkoholičarka. Meni je alko itak zanič, ogabnega okusa. Ni se bilo za bat, da bi se jaz res lahko navlekla. Še sadno vodko s sokom komaj dol po grlu spravim. Naša tastara, prfoksa za matematiko, se zadeva z vaniljevo vodko. *Zaničljivo*. Kot kakšna pubertetnica. – Enkrat sem ji sunila steklenico in pol sem se ga prbijala par dni zapored. Tako, po malo, po požirkih. Rezultat je bil, da sem imela konec tedna še eno kilo več. Ni mi vzelo apetita, še bolj mi je šlo za žret.

Pol slišala sem, da cigareti zmanjšujejo apetit. No, mogoče – meni ga niso. Me je pa fajn bolela glava po njih, slabo mi je bilo, vrtelo se mi je ... – Imate kakšne izkušnje s tem? Bi morala vztrajati?

Začela sem fehtat Saleta, naj mi da kakšen dim trave. Sale med poukom kadi samo travo, ostale stvari konzumira bolj med vikendi. To, kar se je zgodilo danes, je totalna izjema. – Mene trava ful dolgo časa sploh ni zadela. Ko me pa končno je, sem padla v totalni bed, zamorilo me je ko svinja. Sale se je režal, jaz pa sem bila zmeraj bolj paranoična, nisem mogla dihat pa to. Ful grozna izkušnja. ...

Ekstazija in druge sintetike nisem marala probat, ker sem bila enkrat zraven, ko je Saletu začelo dogajati, da je pomaranča in ker je bil ful žejen, je tekel na cesto, da bi kakšen kamion iz njega naredil pomarančni džus. Bil je že v zraku, ko sem ga potegnila nazaj, šofer je ustavil kamion par metrov naprej, prišel ven in Saleta tako nalomil, da se mu je poznalo še cel teden.

Moje zadnje upanje je bila seveda igla. Džankiji so pa res vsi posušeni, ne? Nisem vedela, kako naj se tega lotim. To me je res skrbelo. Ko meni v laboratoriju jemljejo kri, jaz vedno skupaj zlezem. Poleg tega je bil moj edini stik z drogo Sale, Sale pa se ni špikal ... Takrat je bil on totalno proti igli ... V glavnem, vedela sem, da mi Sale ne more pomagati.

Doma sem mami iz pribora za šivanje sunila šivanko, se zaklenila v sobo in si poskusila zapičiti iglo v žilo. Ampak žile se pod plaščem mojega špeha sploh ni dalo najti. – Šla sem pozvonit k Vikiju in ga prosila, če mi lahko pomaga najti žilo, da vidim, če bi se lahko začela fiksati. Viki je čisto znorel in mi začel groziti, da bo po celi šoli raztrobil ... edino Viki je vedel, od kod se name lepijo kile. Da ni v tem nič hormonskega ali ezoteričnega, ampak da pač ... Nekajkrat je uletel na otok odpadkov, direktno na piknik. Iskal je neke dele za svoj PC, našel pa mene s polnimi usti ...

Obrne sod narobe in cela zleze vanj.

VIKI: Ej Mura dej prit ven, sej vem, da si ti tle not. Kua pa delaš? A recikliraš? A spet recikliraš?! – U mater ... – Lej se, kašna si. – Komaj si prišla iz kolonije, pa že spet recikliraš? A ti niso dali tam nič za jest? A tvoja stara to ve? – Ma zakaj ta reciklaža?! – Dej, nehaj filozofirati in bit zoprna, ker ne mislim hoditi s tabo. Ti maš probleme, jaz mam probleme, midva imava probleme, pa šta? – Tko si jih delaš sam še več. – Dej prit ven, bova šla domov, ti bom skuhal ene grenke kamilice ...

Pusti me pri miru! Pejt stran! *Iz soda letijo najrazličnejše prazne embalaže: vrečke bombonov, ovitki od čokolad, škatle piškotov, embalaža tortic, prazne vrečke žemljic, papir, v katerem je bila salama, konzerve, škatle zamrznjene hrane, tetrapaki od sokov, lončki od pudinga, smetanovih jogurtov ... Kaj pa ti veš, kako je meni hudo? Ti sploh nič ne štekaš, ti si popoln idiot, debil, kreten ... Jaz moram jest, ker če ne ... ker ne morem drugač. Kdo te je sploh prosil, da pridi sem? Poberi se! Jaz te ne rabim, jaz nobenega ne rabim in sploh si ne želim, da si tu!!!*

Mura iz soda dvigne pločevinasto škatlo. Išlerji. Sveži, dišeči, sladki in mastni. Krhek spodnji piškot, sladka in mastna krema, s čokolado oblit vrhnji piškot. Stara Nežka jih je delala za posebne priložnosti. Za take, kot je recimo danes ... Mizica, pogrni se. Ji postane slabo.

Zopet iz soda leti embalaža. – Čez čas se Mura, utrujena in nažrta, pokaže iz soda. – Preveri SMS in se nekaj časa igra z mobitelom. Nasloni se na sod. – A smo že pobrali stave? Zdaj je 15 : 30 za Saleta. – A si je kdo premislil? Zdaj povejte, da se ne bomo pol kregali.

Jaz sem imela staro Nežko grozno rada. Res. Naša soseda je bila. Če je šla mama zvečer s svojimi frendicami ven, je stara Nežka pazila name. Spoznali sva jo istega dne, ko sva se preselili v naš blok. Niti škatel še nisva razpakirali ... Pozvonilo je in na vratih je stala srebrnolasa gospa.

Mura skoči iz soda, poišče kovček, vzame ven srebrno, svetlečo kitaristično rokavico, jo natakne na svojo bobnarsko palčko.

Rahlo se je pozibavala sem ter tja, v rokah je držala pladenj peciva.

STARA NEŽKA: Dober dan, jaz sem vajina soseda Nežka. Vsi me kličejo stara Nežka. *Se prijazno zahihita.* Ker sem že tako stara, kajneda. – Prinesla sem vama makove kocke, za dobrodošlico. – *Menca in se bolj iz vljudnosti izgovarja.* Ne zamerite, ker je limonin led malo počen, kar naprej se mi lomi, ne znam več prav, roke me več ne ubogajo. – Punčko pa kar k meni pripeljite, če boste hotela iti kdaj zvečer ven, kajneda ... *Starčevsko koketira.* Taka mlada mamica mora iti kdaj zvečer ven ... *Se prijazno zahihita.* Jaz sem bila tudi svoje dni mlada in lepa. *Sramežljivo.* Oh kje je že to ... Ja, pa so me fantje radi videli ... Ampak sem bila pošteno dekle. – Kava mi vre ... moram prec nazaj ... Veste, jaz kavna zrna vselej v mlinčku zmeljem. Da dobim aromo v nosnice. Veste, imam

tako nizek pritisk, da si jo moram včasih še ponoči skuhat. Drugače sploh ne morem spat ... *Poje.* Na hribčku stoji cerkva, svet Anton v njej kraljuje, k njemu bom poromala, da mi posvetuje, tralala tralala tralalalalalala, tralalalalalala možili me bodo! – Kakšen star glas, kaj? Raje ti zapoj, ti si mlada! – Kaj bova pa danes spekli, punčka moja? – Morava pazit, da ne bo pretekoče in da bova dali dovolj sladkorja, kajneda? Mešali bova s kuhalnico, s kuhalnico, ne s tistimi električnimi novotarijami. – Mora se čutit roka, veš? – – – O, mlada gospa, danes pa ste zelo hitro nazaj. Je kaj narobe? Kaj pa je narobe? *Se umika nazaj proti sodu, glas se ji trese in na jok ji gre ob slutnji tega, kar bo sledilo.* – Kam pa vlečete punčko, saj jo lahko pustite še kakšno urico pri meni, tako lepo sva se imeli ... Gospa! Zakaj ji stara Nežka ne bi smela ponuditi enega piškotka? – Seveda smo se zmenili, ampak lepo vas prosim, samo en piškotek, zvečer ... – Kaj pa govorite, gospa? Ne poznam nikogar, ki bi postal odvisen od piškotka, ki ga zvečer pomoči v toplo mleko! Jaz počnem to že 80 let! – Ne gospa, prosim ne jemljite mi punčke, prosim dovolite Muri, da me še obišče, tako rada jo imam! Tako lepo nama je skupaj, pojeva, se smejiva, kramljava o zanimivih stvareh! – Ne, prav imate. Ne, vi ste njena mama in gotovo imate prav. – Prosim, oprostite neumni stari ženi. – Obljubim vam, da ji nikoli več ne bom dala niti grižljaja, nikoli več ne bom prekršila nobenega vašega pravila, vem, da hočete punčki dobro, tudi jaz hočem punčki dobro, samo dobro, ne, ne mislim, da jaz vem, vi veste, seveda vi veste, saj ste vendar njena mati. *Joka.* Prosim pusti otroka kdaj k meni ... samo na čaj, na grenek čaj, nič sladkorja ne bom dala notri, samo žličko medu, ne tudi medu ne, če ne dovolite ... *Palčka in rokavica padeta na tla. Mura pobere palčko in pomišlja, kaj bi z rokavico. Nazadnje je ne pobere, ampak jo pusti na tleh.*

Jaz nisem jokala, jaz sploh ne vem, kdaj sem nazadnje jokala pred mojo mamo. Po moje niti, ko sem bila dojenček ... – Po tistem me je stara Nežka na stopnicah komaj še upala pozdravit. Jaz pa – ne boste verjeli – jaz pa sem se začela redit. Ko pujsa.

Mama me je od takrat dalje pošiljala le še v neke nore počitniške kolonije ... Nisem več smela k babici v Prekmurje, se je bala, da se bom še bolj zredila. – Ampak tudi iz vsake kolonije sem se privarila nazaj še bolj špehasta. – Zadnjič sem bila v koloniji tik pred začetkom sedmega razreda. Ko sem se vrnila, so staro Nežko ravno nesli iz bloka. – Mrtvo. – Medtem ko sem bila jaz v posrani poletni koloniji, je ona umrla. – Mama je rekla, da ji je odpovedalo srce, ker je popila toliko kave. Bila je stara 87 let. Dobro ne, če te pri 87 letih pobere od kave?

Zaklenila sem se v sobo, čisto se mi je strgalo. Rjula sem na mamo, da mi je vseen in da nč ne

rabim. Da me briga in da naj gre stran! – Ponoči pa sem se spet privlekla sem med smetnjake. Smet med smetnjake. Tako sem se počutila. Svoja med svojimi. Kontejner med kontejnerji. Domačno, ne? Mama ni nikoli nič opazila, zvečer jo je neka prpa stisnila okoli vratu, požrla je svojo porcijo tablet, mela je točno naštudirano, ko Michael Jackson, in je vsako jutro spala do šestih, do minute ... No, Jackson je, kot veste, vzel malo preveč ... – Moja matka je za bio in eko samo čez dan.

Celo noč sem preživela tu, zjutraj pa sem se odvlekla do šole. – Pred šolo je stal fant, ki ga še nikoli prej nisem videla. Visok, suh, z dolgimi rjavimi lasmi, nekaj si je pel ...

Mimogrede preveri SMS. – Nič.

Ker mi torej Viki ni hotel pomagat najt žile in tako nisem znala postat prava džankica, sem šla nekega večera, ko je šel spet tečt, z njim do Tivolija. Tam sem se sesedla na prvo klopco, do sape sem prišla šele, ko je Viki odtekel svoje tri kroge ...

Viki je postal s tekom obseden v petem razredu osnovne šole. Ker je od malega skoz visel za računalnikom, se je njegovim starim v enem trenutku zazdelo, da pa bi bilo dobro, če bi se začel malo ukvarjat še s športom. Saj veste ... zdravje pa to. Stari so čisto navlečeni na ta koncept ... No in Vikiju se je zdel tek najbolj enostaven: Vzameš teniske in greš. Glava v miru dela svoje, doma pa so ful zadovoljni in ti lepo dajo mir. – Če ne škrablja po tipkovnici, švica čez Tivoli. To je Viki.

Jaz sem dolgo časa hodila z njim samo do prve klopce. Ampak tako je zgledal hepi in ves haj, ko je odtekel svoje, da sem se odločila, da si bom vsaj teniske kupila. – Viki je šel z mano kupit teniske. – In potem sem namesto h kontejnerjem počasi začela hodit tečt. Res počasi. Tekla sem tako počasi, da so me stare mame, ki vemo, da se prestopajo bolj na mestu, kot hodijo naprej, puščale daleč za seboj. – In tudi po malo: po pet metrov sem tekla, pol pa sto metrov hodila in tako. – Ampak, se navadiš, v nekem trenutku začne pasat ... Če bi meni kdo kdaj prej rekel, da mi bo pasal tečt ... ma dejte, no. – Ampak ja. Kmalu sem kontejnerje popolnoma menjala za Tivoli. Če me je kdaj začelo zvijati v želodcu ali pa če me je začela okoli vratu grabit kaka prpa, sem skočila v teniske in letela pozvonit k Vikiju. Vikiju ni bilo nikoli treba nič razlagat. Odprl je vrata, pogledal, kaj imam na nogah, in sva šla. Bili so dnevi, ko sva špricala šolo, ker sem jaz morala tečt do nezavesti, če nisem hotela spet napast smetnjakov.

Aja, delavnico imamo, smo rekli.

Preveri SMS. – Nič. – Nervozno s palčkami udarja ritem na sod. – Pošlje SMS. – Čaka. – Pogled ji obstane na kovčku na tleh. Prime ga v roke, ga položi na sod, ga odpre. Iz njega vzame stojalo za mikrofon in ga sestavi. Na glavo si povesi klobuk, ki ga je prav tako vzela iz kovčka. Iz kovčka vzame rokavico, si jo počasi natakne ... V tišini izvede del Jacksonove koreografije Billie Jean (Youtube). – Ko konča, obesi klobuk na stojalo za mikrofon. – Preveri SMS. – Nič.

Jaz sem Saletu kupila to stojalo za mikrofon. – Tisti dan, ko je Michael Jackson umrl, smo mi trije naredili band. Sale, Viki in jaz. Sale poje, jaz bobnam, Viki miksa. Noro. Mislim – tako bolj nekomercialno. *Pomemben premolk*. Art. Mišljeno je bilo, da špilamo na valeti. *Sovražno*. Kot veste.

Preveri SMS. Nič. Nič. – Dej Viki, javi se ...

Sale je bil ves navdušen nad tem, da jaz tečem. Vsako jutro, ko sem prišla v šolo, me je spraševal, kako je bilo na teku, kako napredujem, koliko sem uspela preteči danes ... Kadar mi ni šlo dobro, je bil bolj slabe volje kot jaz. – Fantaziral je, da bo tudi sam začel tečt. Viki je rekel "pa dej, ne?" – Ja, kot da je to tako enostavno. Včasih se mi zdi, da Viki s svojo računalniško pametjo ne šteka nič, ampak prav res nič ... bolj subtilnega. Oziroma, bistvenih detajlov, odtenkov, nians ne šteka. – Pa sta vseeno postala frenda. Najboljša frenda. – Jaz sem imela rada Saleta, Viki je imel rad mene, vsi trije pa smo imeli cel kup neopravičenih ur. Viki zna vdret v šolski računalniški sistem in naše neopravičene urice lepo redno delita. – Tako si midva z Vikijem sem pa tja kakšno lepo dopoldne vzameva za to, da odtečeva kakšen ultra maraton okoli Ljubljane. Nekih 35 kilometrov. Sale nama pri Vikiju doma skuha kosilo. Špagete z omako a la Sale. Saletova babica je iz Trsta, Srbkinja. – S paradiznikom, česnom, olivnim oljem, baziliko. Olivami. Pol čisto na drobno nareže rukolo in vse skupaj potrese s parmezanom ... Na vrh pa še baklava. Njama. – Jemo in delamo načrte, kako bomo šli v poletnih počitnicah tečt od Ljubljane do Mure. Mimo Ormoža. – Viki in Sale sta edina človeka na svetu, ki sem jima povedala, da je moj stari v Ormožu. V psihiatrični. Bolnici. Norišnici po domače. – Ko sem bila jaz še dojenček, se mu je mal odtripal. Baje je tudi brskal po duhovnih izkušnjah in si širil zavest pa to. No zdaj je že ful časa težki šizo, baje da bo zmeraj tako. Moja matka ga gre včasih obiskat, pol pa pride domov, joče do prvih razprodaj, pol pa gre v šoping in se za silo potolaži. Do naslednjič – No, rekli smo, da bomo tekli mimo Ormoža in se na kratko ustavili

še pri mojem starem, ki sicer pojma nima, kdo sem jaz, ampak ... Skratka, da bi res udarili en konkreten ultramaraton. Po stranskih poteh pa to. Spali bi pod milim nebom ali pa na kakšnem seniku, pri kakšnem kmetu ... Z Vikijem zmeraj crkujeva od smeha, ko Sale čisto not pade in je totalno napaljen, nikoli pa ga ne moreva prepričati, da bi šel z nama odteči vsaj sto metrov. Skoz trdi, da rabi samo še malo časa, samo še malo ... da mora čisto kratek čas še eksperimentirati, da je že čisto blizu tistemu, kar išče ... Viki je prepričan, da Sale z drogo v resnici sploh ne more nehati. Sale pa, da trava ni droga, da od trave sploh ne moreš ratat odvisen. Od vikend sintetike, spida in ekstazija in tega – pa sploh ne, ker je to pa res samo občasno. Da pa te stvari totalno razširijo zavest, da postaneš bolj dojemljiv, občutljiv, ljubeč, zaveden sveta okoli sebe, pa ne samo tega materialnega, ampak tudi astralov ... Pol Viki teži, da naj razloži, kako. – Sale, da je to neubesedljivo, stvar izkustva. – Viki, naj se potrudi vsebino teh filingov konvertirati v jezik. – Skoz se kregata okoli tega. Sale vztraja, da bo zaključek osnovne šole zanj tudi zaključek eksperimentiranja z drogami. Samo nekaj, da mora še raziskati, potem pa res konec. Potem pa bo tudi on eksperimentiral s tekom. Da njemu ni noben problem teči zdaj do Mure ali pa do Donave, ker je to stvar volje in ne fizične kondicije in da je on v totalnem stiku s svojim duhom, zato da sploh nima strahu pred ultramaratonom. Viki umira od smeha, ko to posluša, jaz pa ... jaz pa v bistvu Saletu verjamem oziroma ... sem mu verjela do danes.

Preveri SMS. – Nič. – Odtipka številko, čaka. Zvoni v prazno, nihče se ji ne javi.

Z Vikijem se nikoli nisva ukvarjala s tem, kaj naj bi bilo tisto, kar mora še sprobat, preden se skine dol s teh substanc. Komaj danes sva poštekalala, o čem je govoril. – Imeli smo vaje, dobro smo špilali, totalno smo bili uigrani, vsi trije precej hepi, veselili smo se nastopa, valetu ... pol je šel Sale na stranišče, ni in ni ga bilo nazaj, pol ure, po moje. Viki je šel za njim, nenadoma sem zaslišala vpitje, Viki je klical na pomoč, rjovel je "Pokličte rešilca, pokličete rešilca ...!", šla sem na hodnik, zagledam Vikija s Saletom v naročju, po licih so mu tekale solze, zraven pa se je drl, v tistem hipu se je izza vogala pojavil ravnatelj, takoj je poklical urgenco, pol so ga odpeljali, Viki in tastar sta šla z njim ... V stranišču na tleh je bil ves pribor: igla, brizgalka, žlička, vžigalnik ...

Jaz v bistvu ne vem, a je bilo to prvič. Mislim, da je bilo prvič. Sicer bi verjetno opazila, sej sva bila skoz skup. In Sale mi pove ... vse. Zihér bi mi povedal, če bi se že kdaj prej špiknil. Ampak res je preziral iglavce ...

Nad posteljo, v moji sobi, imam Saletove konje, narisal mi jih je enkrat za rojstni dan, Skoz je risal konje. Na hlačah je imel konje, na zvezkih, na torbi ... "Zakaj vedno modre?" sem ga spraševala, to mi je šlo čisto na živce. – Konji ja niso plavi ... Smejal se je, ker sem bila tako zelo proti modrim konjem. Razlagal mi je, da so sinji konji najhitrejši konji, takoj za njimi so azzuri, pol ... –

Zazvoni mobitel. Melodija Billie Jean, Michael Jackson. – Mura ga vrže po tleh, kot bi se spekla. Mobitel ne neha zvonit. Mura noče v komunikacijo.

Midva z Vikijem bova poleti vseeno šla teč do Mure. Pa brez tebe. Saj sva vedela, da ti v resnici ni za it. Pa saj nisi imel nobene kondicije ... Sam gobec te je bil ... – Šla bova tečt do Prekmurja, do Ižakovcev, do Otoka ljubezni, tja, kjer sta mene naredila moja mama in fotr. – Celo poletje bova z brodom prevažala turiste z enega na drugi breg. Zvečer bova zakurila ogenj in pol si bova pajala kruh, mazala ga bova s česnom in zaseko in delala načrte za življenje ...! – Ki ga zdaj pred tabo, srce moje, več ni!!! Zaradi jebelih duhovnih izkušenj in širjenja zavesti in azzuro modrih konjev!!! Jebenti mater!

Mobitel kar zvoni. Melodija Billie Jean, Michael Jackson. –

Tiste tvoje risbe bodo še nekaj časa visele v šolski avli, pod njimi bomo prižigali svečke, pol en dan pa bo hišnik vse nesel v smeti, da ne bi zgorela cela šola ...

Mobitel kar zvoni. Melodija Billie Jean, Michael Jackson. –

Kako si ...! – Kako si ti en kurac od frenda! Prekleti gnoj! Ne verjamem, da je bilo to zdaj prvič. Ne verjamem ti itak nič več in žal mi je, da sem ti sploh kdaj kaj verjela! –

Mobitel kar zvoni. Melodija Billie Jean, Michael Jackson. –

Kako si ti mene zajebal stari, kako si ti mene zajebal ... Pofukano si spizdil s tega sveta, ker je bilo treba sprobati samo še nekaj, samo še jebeni heroin!!! Jebi se, Sale, jebi se. Midva ne bova nikoli več skupaj špilala, nikoli več!!! Našega koncerta ne bo! Stari, zajebal si nas. Tako se temu reče. Temu se ne da drugače reči. – Ne bova špilala skupaj, nikoli ne bova plesala stiskača, nikoli se ne bova poljubljala, nikoli ne bova seksala ... saj otrok v resnici ne bi imela s tabo, veš?! Enkrat bom

imela otroke, ampak itak jih nisem mislila imet s tabo ... S takimi, kot si – ne sori, kot SI BIL ti, je za gledat v nebo, ne pa za met otroke ...

Mobitel kar zvoni. Melodija Billie Jean, Michael Jackson.

Nehaj me klicat, stari, nehaj, ni te več, nimaš več življenja, odpikal si si ga!!! Mrtev si, mrtev ko drvo!!! – Utihni, sovražim te, sovražim te!!! – A prej iz sekreta, preden si se šopnu, me pa nisi mogel poklicat?! Pizda vse sva si vedno povedala, vse, vse, vse ... zdaj, ko je šlo pa zares, si pa mogel na skrivaj, ne? Ker si vedel, da bi te Viki razbil ko pičko, če bi te pravi čas najdu. Prekleta cvikalica, ena navadna cvikalica si ... BIL! Viki se je jokal, kot bi mu mama umrla, ne pa en posrani frend, ki itak ni imel pojma, kaj je to frendovstvo ...

Kako, pizda ti materna, naj greva sama, brez tebe, zdaj naprej? Kako, mi znaš to povedat? Gnida narkomanska, šalabajzer egoistični ... !

Mobitel kar zvoni. Melodija Billie Jean, Michael Jackson. Mura zvonjenja ne more več prenašati, skoči v Vikijeve teniske in teče, teče, teče, da bi mu ušla. Zvonjenje je vedno glasnejše, vendar se utruji pred Muro. – Potem se umirja tudi Mura, končno se popolnoma ustavi in pride do sape.

Mirno. Kaj si se ti odločil zamudit, stari moj ... Sploh ne veš, kaj si se odločil zamudit, stari moj ...

Začne pospravljati v kovček stojalo za mikrofon. – Zapoje in odbobna par taktov. Pa tako lep dan je bil, preveč lep za smrt ... (Dan D, Lep dan za smrt Youtube <http://www.youtube.com/watch?v=k-g9H4ZEFkM>) Zapre kovček. Na tleh je samo še rokavica, srebrna in bleščeča.

Zdaj bom šla k tvoji mami. Povedala ji bom, da te ni več. Ko se bo razjokala, čez par dni ali pa čez kakšno leto, bo hotela vedet, kaj so bile tvoje zadnje besede.

Pobere rokavico in si jo položi na rame.

Sončnega nedeljskega jutra si lisica pred svojim brlogom ravno zviija džoint. Mimo priteče zajček in ji reče: "Da te ni sram! Tako lep dan, čista narava, ti pa z džointom v gobcu." – Lisica se zasekira, ugasne špinel, obuje teniske in odšiba za zajčkom. – Pritečeta do volka. Ki ravno greje žlico nad

svečo. – Zajček spet utruja: "Volk, pusti drogo! Teci z nama, je bolj zdravo, poglej, kako lep dan je."
– Volk malo zagodrnja, ampak poslušat tečnega zajčka je še hujše kot biti na turkeyju, in odšiba za njima. Kmalu poberejo še jazbeca, ki se je ravno lotil njuhat koko, medveda, ki je podkuril vodno pipo, ekipa je že lepoštevilčna, ko pritečejo do leva, starega džankija ... Zajček že od daleč vpije: "Hej, lev ..." Lev pa: "Jebenti, kaj mora cel gozd šibat naokoli, ko se zajček naje spida."

Ta vic si nama povedal, preden si šel na skret. Preden si si zabil v žilo zlati šus. To so bile tvoje zadnje besede. Ful smešno, ne? No, tvoji mami po moje ne bo. – Vsi se omamljamo. Vsakega noter nekaj boli in vsak najde nekaj, da bi manj bolelo ... – Ampak – ni čisto vseeno, kaj izbereš. Dajte razmislit. Simpel ko keks. That's it. Kakor hočete. Lahko greste tečt z nama z Vikijem, lahko pa reciklirate odpadke po kontejnerjih ali pa se špikate po sekretih. In vse vmes. – Your choice. Pa-pa.

Kovček in rokavico odvrže v sod, zdaj zabojnik za smeti. Odide z Vikijevimi teniskami čez ramo.